

[Jimmy Stahr]

nem foråret har bedt om forhandlinger. Jeg ved, at vi efter valget har bedt om forhandlinger. Jeg har selv to gange ringet til ministeren og bedt om forhandlinger, så jeg ved egentlig ikke, hvem der er skyld i, at lokalradioerne er blevet bragt i en situation, så Fremskridtspartiet nu må tage så alvorlige midler i brug, at det ligefrem træder på sin egen ideologi.

Som sagt ved jeg ikke, hvor stort et figenblad kan være. For De Radikale er det ikke størrelsen af figenblade, men mængden af dem, der er fantastisk. De Radikale smider figenblade mere, end de tager dem på. Hvis man går det radikale arbejdsprogram – som vi kalder det, parti-program hedder det måske – igennem, vil man se, at i dette lovforslag, som De Radikale nu går ind for, modarbejder man stort set samtlige punkter, der har med det radikale kulturprogram at gøre, så det er mere et spørgsmål om at smide figenblade. Det er en ret ulækker strip-tease, vi overværer ved denne lejlighed.

Hvis overhovedet nogen radikale kan huske det, startede man i sin tid med at være imod reklame. Også andre partier har smidt det blad, men så er nogle i hvert fald stoppet deromkring, mens De Radikale støt fortsætter igennem de to lovforslag. Man går ind for en central fond. Det mener jeg afgjort ikke passer med radikal kulturpolitik. Man snakker i den radikale kulturpolitik om det lokale islæt. I ændringsforslaget går man ind for en kommunal fond, som kommunerne skal betale. Kommunerne skal ikke alene betale til deres egen lokalradio, men skal via fonden betale til andre kommuners lokalradio. Jeg vil gerne høre, hvad det har med det lokale islæt at gøre.

Man var meget imod distriktsblade i Det Radikale Venstre, det var noget med miljøet og alle disse distriktsblade, der lå og flød. Og hvad ser vi i dag i ændringsforslagene? Det smider De Radikale også, nu er der ikke noget med miljøet mere, nu tager de distriktsbladene med; vi gør det ikke med stor glæde, står der, men vi gør det trods alt.

Endelig kommer måske det værste af det hele: spørgsmålet om dagbladene. Man taler om decentralisering, men man laver et forslag, som indeholder den største monopolisering, der er sket i dette land inden for de sidste 10-15 år. Man giver dagbladene et meningsmonopol, som er enestående. Alle, der ved det mindste om medieverdenen, ved, at dagbladene meget

hurtigt vil udnytte dette, for de har pengene til det, og i takt med, at der bliver færre og færre dagblade, vil der selvfølgelig blive færre og færre lokalradioer. Jeg anklager hermed regeringen for at lave en monopolisering, som vi ikke kan finde os i, og som ingen andre lande har, ved at give dagbladene lov til at oprette disse stationer.

Jeg skal måske sige, at vi er imod disse ting, hvis det ikke er fremgået tydeligt. Jeg vil gerne spørge: Når man i mindretallet, Det Konservative Folkeparti, Venstre og Det Radikale Venstre, i sit betækningsbidrag skriver, at der skal være mangfoldighed på nærradioområdet, mener man så, at den bliver tilgodeset med, at dagbladene overtager det?

Jeg ved ikke, hvem der har fundet på den perle af en sætning, der lyder, at man vil vedtage dette »frem for at lade stationerne henslæbe yderligere mange måneder i uvished«. Jamen hvem er det, der har ladet dem henslæbe? Det er i hvert fald ikke Socialdemokratiet, der har ladet dem henslæbe. Nøjagtig de partier selv er skyld i, at der er gået så lang tid, som der er gået. Vi har været villige til at forhandle og forhandle, vi har bøjet os og bøjet os, og til sidst stod der kun én lille ting imellem os, nemlig en procentsats på 49 pct. eller 51 pct.. Det var dér, det skilte, og det er ikke noget at lade det skille på, det ved vi også godt, for bestemmende indflydelse kunne i virkeligheden også fås med 49 pct., hvis vi skal tale om det.

Der er en anden ting i betækningsbidraget, som jeg finder helt uanstændig. Man kan ikke skrive i en betænkning, at man vil give lokal-tv-stationerne meddelelse om, at de fra 1. marts får reklamefrihed. Det kan man ikke tillade sig, det må være ministerens ansvar. Yderligere skriver man, at man ikke skal tage reklameforbuddet særlig højtideligt de næste måneder. Jeg vil gerne fra denne talerstol gøre det klart, at det er ministerens ansvar, at loven bliver opfyldt. Man kan ikke bare i et betækningsbidrag skrive: værsgo, begynd I bare med reklamer fra på torsdag, når denne lov bliver vedtaget. Vi fastholder ministeren på, at loven selvfølgelig skal følges, og at tv-stationerne ikke kan begynde at lave reklamer på torsdag og så regne med, at selv om de siger 1. marts, siger de bagefter, at de dér sager vil de såmænd nok ikke tage op. Det er igen den slaphed, som præger hele dette forslag.